

Dies de glòria

Aquesta vegada la meva odiada cançó ens va privar d'escoltar «Independence Day»

L'any 2008 em vaig endur una de les decepcions més grans que he patit mai en un concert de Bruce Springsteen. En aquella gira, la del *Magic Tour*, es va instaurar un ritual: en un moment del concert, Springsteen s'acostava al públic, agafava alguna de les pancartes que els fans acostumen a enlairar sol·licitant la interpretació de la seva cançó preferida -una pràctica esporàdica que, a partir d'aleshores, es va convertir en epidèmica-, la mostrava al públic, a la banda, i l'interpretaven. En el segon concert consecutiu que va fer al Camp Nou, al juliol, per tancar la gira europea, un paio duia una mena de marcador electrònic portàtil on unes lletres lluminoses corrien per la pantalla anunciant el títol d'una cançó del *Born in the USA*: *I'm Goin' Down*. Springsteen no s'hi va poder resistir, va agafar l'artefacte, el va mostrar, al·lucinat, a la banda, i tot seguit van arrencar a tocar *I'm Goin' Down*. I tots vam saltar i ballar mentre el de Nova Jersey bramulava les penes d'un jove a qui la xicota no li permet enfilarse tant com voldria.

Jo havia anat a aquell concert amb un pressentiment i una esperança: el primer, que aquella seria la gira de comiat del cap i The E Street Band, la seva banda; la segona, que tocarien *Drive All Night*, una de les meves cançons preferides que mai no havien interpretat a Barcelona. No en vaig encertar cap (sóc un autèntic crac, tant en els pressentiments com en les esperances) i me'n vaig tornar a casa resignadament feliç. L'endemà, però, em vaig assabentar que *Drive All Night* sí que

estava inclosa en el repertori previst -el mateix Springsteen l'havia escrit a mà en la llista que acostuma a redactar abans de cada concert-. Com era, doncs, que no havia sonat? Perquè *I'm Goin' Down* va usurpar el seu lloc. Des d'aleshores mantinc un odi cordial cap a aquesta cançó (quan escolto el *Born in the USA*, si ningú no em veu, me la salto; i de vegades aprofito i em salto també la següent, *Glory Days*).

Dissabte a la nit, al Camp Nou, gairebé vuit anys després d'aquell concert, quan Springsteen va tornar a agafar un cartell del públic -aquest cop de cartró i escrit a mà, ni tan sols s'hi havien esforçat- i vaig veure, esgarriat, que hi havia escrit *I'm Goin' Down*, em vaig témer el pitjor. Aquesta vegada la meua odiada cançó ens va privar d'escoltar *Independence Day*, una peça que els catalans ens mereixíem més que ningú. Però la cosa no va acabar aquí.

Al cap d'unes quantes cançons -després de rescabalar-me de valent gràcies a *Point Blank* i *Atlantic City*-, Springsteen va agafar una altra pancarta i la va mostrar al públic, que va udolar d'alegria. Vaig contenir la respiració: *Growin' Up*, una peça del primer disc, rara de sentir en directe; això compensaria la nova usurpació de *I'm Goin' Down*. Però me les prometia massa felices (ho he dit ja, que no me'n surto gaire amb les esperances?), Springsteen va tornar la pancarta i, al revers, hi havia un altre títol. Endevinen quin? *Glory Days*. Els udols van ser molt més nombrosos que abans; per un moment vaig pensar que havien de ser udols de desaprovació, que reclamaven retornar a la primera opció (manifestament millor, on vas a parar), però a aquestes alçades ja deuen intuir on va anar a parar la meua esperança. Va sonar *Glory Days* i jo vaig començar a qüestionar-me si la democràcia no està sobrevalorada. (No em negaran que una cançó sobre gent que viu ancorada en un passat gloriós i llunyà feia molt més per al concert de dissabte a Madrid; sobretot el dia que el Barça acabava de guanyar la lliga). Al cap i a la fi, quin criteri pot tenir gent que es presenta al concert amb pancartes reclamant el *Born to Run*? És com demanar-li a Luis Enrique que faci jugar a Messi.

Un parell de cançons més tard, *The Price You Pay* em tranquil·litzava i, tot seguit, *Drive All Night* em reconciliava amb el món. Rematadament feliç em vaig disposar a gaudir de la festa final i, veient, amb totes les llums enceses aquell escampall de felicitat que saltava i ballava fins a l'últim racó de l'estadi, vaig reconsiderar els meus dubtes: un mètode que faci feliç a tanta gent no pot ser pas dolent.

I me'n vaig tornar cap a casa, amb el pressentiment que aquest no seria l'últim concert de Springsteen que veuria i amb l'esperança que en el proper potser tocarà *Sandy*.